

Onder de plak

Onder de plak

Virandjanie Jodha

*Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.*

Schrijver: Virandjanie Jodha
Coverontwerp: Virandjanie Jodha
Illustraties: Virandjanie Jodha
ISBN: 9789464920291
© Virandjanie Jodha

Dit boek is geïnspireerd en deels gebaseerd op het verhaallijn uit
het boek 'Hoe overleef ik de brugklas' van Francine Oomen

*Dit boek is geschreven voor een ieder die nog naar de middelbare school
moet of er al op zit. Maar ook voor degenen die al op de middelbare
gezetten hebben.*

1 De eerste dag op de middelbare

Piepend begint mijn wekker te luiden op het zwart geverfde nachtkastje naast mijn bed. Ik word met de schrik wakker en sla mijn wekker stil. ‘Wat een rotherrie in de ochtend, zeg’ dacht ik. O, nee! Ik realiseer me nu pas dat dit niet zomaar een schooldag is. Het is mijn allereerste schooldag op mijn nieuwe school. De middelbare... Heel even nam ik de tijd om wat bij te komen van de vermoeidheid. Een aantal minuutjes staarde ik rond in het donker. Dan knip ik mijn nachtlampje aan. ‘Dit is echt gewoon veel te vroeg. Normaal sta ik altijd om een uur of acht op, maar zeven uur.. pff. Wat een marteling’ dacht ik bij mezelf. Slaperig slof ik naar het raam toe om het gordijn open te doen. Nog steeds pikdonker... Dat late feestje in de snackbar met Angela gisteravond was absoluut geen goed idee. Nooit meer, hoor. Langer aarzelen kon ik niet. Straks kom ik nog te laat en ben ik meteen al een loser. Slik! Daar moest ik niet aan denken. ‘Oké, kom op Jess. Opschieten!’ mompel ik tegen mezelf en sjok gauw de badkamer in. Vervolgens ga ik vliegensvlug ontbijten en dan kleed ik me aan. Ik trek mijn nieuwste en beste kledingstukken uit de kast om te kiezen wat mijn uiteindelijke outfit zal gaan worden. ‘Hm.. de zwarte bloes met de donkerblauwe spijkerbroek dan maar’ zeg ik zachtjes en laat de kamer als een varkensstal achter. Eenmaal klaar, sta ik nu buiten. ‘Even mijn beste vriendin Angela appen dat ik onderweg ben’ dacht ik en tover snel mijn smartphone uit mijn jaszak.

Vlug verstuur ik het appje en stap op de fiets om zo snel mogelijk in de wijk te crossen richting school. Terwijl ik met haast en gehijg naar school fiets, werp ik een blik op mijn horloge. ‘Shit! Nog een kwartier.’ schrok ik en trapte stevig door. Toen ik op het schoolplein aankwam, stalde ik gauw mijn fiets in de fietsenstalling. Alweer

kijk ik op mijn horloge. ‘Nog ruim zes minuten’ dacht ik en loop de fietsenstalling uit, na mijn fiets op slot te hebben gedaan. Het voelde wel vreemd aan hier. Voor me zie ik een enorm gebouw en daarnaast zie ik allerlei kinderen op het schoolplein. Ik zie zoveel gezichten overal, maar wel allemaal onbekend. Vrienden maken zal lastig worden, maar gelukkig heb ik Angela. Nu nog erachter komen waar die gek zit. Ik loop richting het schoolgebouw de ingang in. Recht voor me zie ik direct een balie en wel drie klapdeuren er tegenover waarmee je in dezelfde ruimte kunt komen. Dan ga ik de klapdeuren in. Tot mijn geluk zie ik Angela naar me zwaaien. Ze zit op een soort bankje naast de snoepjesmachine.

‘Hee Jess! Jessica, hiero! Eindelijk joh, je bent er’ roept ze luid door de ruimte heen. Met volle enthousiasme zwaai ik terug. ‘An, wat fijn om je te zien! Ik kon jou bijna niet vinden’ lach ik en ga naast haar zitten.

‘Ach malle meid, waar zou ik anders moeten zijn?’ lacht ze grappend en duwt een blikje Cola in mijn handen. ‘Huh? Vanwaar heb je dit?’ vraag ik verbaasd. Angela kijkt me niet-begrijpend aan en antwoordt: ‘Van de kantine, duhh.’

‘Oh my God! Hebben ze hier een kantine? Vet gaaf!’ zeg ik verrast. ‘Uhm, dit is de middelbare, schat’ zegt Angela met een grafstem en staat op. Ze gooit een leeg zakje chips weg en pakt haar rugtas op. ‘Oh.. ja tuurlijk. Wist ik wel, hoor!’ lach ik ongemakkelijk en sta ook op. Vervolgens hijs ik met moeite mijn rugzak van de grond.

‘Nou, zullen we?’ zegt Angela en loopt richting het trappenhuis.

‘Wacht, waar moeten we nu zijn?’ vraag ik dan. ‘In lokaal 2.8’ antwoordt ze en klimt de trappen omhoog. ‘Aah, maar hoe weet jij dat dan allemaal?’ vraag ik op een nieuwsgierige toon, terwijl ik hijgend door mijn slechte conditie de trappen op loop.

‘Tedereen heeft toch een mail ontvangen over de introductiedag van vandaag met alle gegevens. Lokaal 2.8 wil zeggen dat we op de tweede verdieping moeten zijn in lokaal acht’ vertelt Angela met een glimlach.

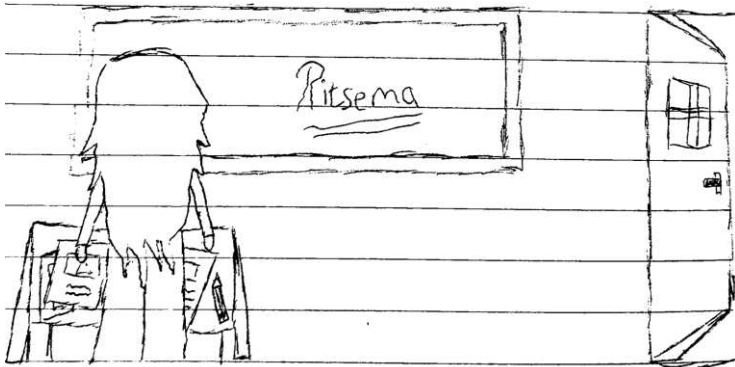
‘En hoezo heb ik dan geen mail ontvangen?’ roep ik paniekerig. ‘Heb jij je schoolmail dan nog niet geactiveerd?’ vraagt Angela verbaasd. Dan begin ik diep na te denken. ‘Uhm.. nee?’ antwoord ik dan.

Even later lopen ik en Angela het klaslokaal in. Toch merkte ik dat ik wel wat nerveuzer werd door al die starende ogen van de andere leerlingen. ‘Wat ben ik blij dat ik iemand ken’ ging het vol opluchting door mijn hoofd. Samen met Angela ga ik aan een tafel zitten. Dan staat de leraar op vanuit zijn bureau en loopt naar het bord toe. ‘Nou, een hele goede morgen klas! Mijn naam is meneer Ritsema’ zegt hij en schrijft zijn naam met koeienletters op het bord. Ineens voel ik dat Angela mij aanduwt. ‘Psst, Jessica!’ fluistert ze en geeft me een por. Vlug kijk ik haar kant op. ‘Wat is er, An?’ fluister ik bijna geïrriteerd. Haar ogen begonnen te glinsteren, voordat ze al wat kon zeggen. ‘Moet je die knappe kop eens zien’ zegt Angela met verliefde oogjes. ‘Oh nee hé... niet weer’ dacht ik. Zuchtend kijk ik de andere kant op, om te kunnen zien wie Angela bedoelt. Uiteindelijk zie ik een jongen onderuitgezakt op zijn stoel zitten met zijn handen in zijn zakken. Daarnaast heeft hij ook nog kauwgom in zijn mond. De jongen heeft donkerbruin haar en een zwarte Nike vest aan. Dan kijk ik Angela expres met ongeïnteresseerde ogen aan, om te laten zien dat ik absoluut niks met jongens heb. ‘Oh, kom op! Die is echt wel van mij. Ik móét ‘m hebben’ zegt Angela vastbesloten. ‘Veel succes’ zeg ik dan maar en werp mijn blik weer richting het bord. Vervolgens hoor ik Angela geïrriteerd zuchten en weer vooruit kijken. ‘Goed klas, nu zou ik nog graag even een voorstelrondje willen doen. We beginnen bij jou!’ zegt meneer Ritsema en kijkt mij aan. Plotseling voel ik een enorme rilling over mijn rug heen gaan. Ik kreeg het er spaans benauwd van. ‘Moet ik voor de klas komen?’ haal ik er stotterend uit.

‘Jazeker! Wees maar niet verlegen’ antwoordt meneer Ritsema en glimlacht vriendelijk, terwijl hij de plek naast zich voor het bord aanduidt. Met knikkende knieën ga ik staan van de nervositeit en loop naar voren tussen de tafeltjes door. Eenmaal aangekomen, draai ik me om naar de klas.

‘U-uhm.. nou ik ben J-Jessica en.. uhm.. ik ben z-zestien jaar oud... eh.. en ik w-woon in Holendrecht’ stamel ik met zweterige handen. Ik zie de klas voor de helft ongeïnteresseerd en de andere helft nieuwsgierig naar mij kijken. Ik probeer nog als de wiedeweerga een glimlach te forceren. ‘Nou, heel fijn! Dankjewel, Jessica. Volgende!’ roept de leraar. Nu was het Angela’s beurt. Gauw ga ik weer zitten om niet meer het middelpunt van de aandacht te zijn. Dan staat Angela op en loopt met grote passen naar voren. Het straalde zoveel zelfvertrouwen uit. Ugh, had ik dat maar... ‘Hallotjes! En ik ben Angela, ben achttien jaar oud ennuh ‘k woon in de Bijlmer... Dat was het’ vertelt Angela ongeïnteresseerd met haar armen over elkaar. Ook zij liep weer stoer terug naar haar plek. Zo volgde een ieder uit de klas om zich voor te stellen. De jongen waar Angela over zwijmelde, moest als laatst. De jongen liep na een aantal anderen naar voren. Ook aan zijn houding was duidelijk te zien dat hij echt *attitude* had. ‘Lijkt mij geen beleefde type’ dacht ik bij mezelf. ‘Nou guys, mijn naam is Lensie. Ben achttien jaar oud ennuh.. woon in Reigersbos’ zegt hij stoer, kijkend naar de hele klas. Ik zie dat Angela uit mijn ooghoek weer enthousiast wordt. ‘Oh my God! Jess, je moet me helpen, girl. Ik wil z’n nummer!’ giechelt ze, terwijl ze me aanduwt. ‘An, het lijkt me geen goeie type’ zeg ik tegen haar.

‘Pff, doe niet zo idioot, Jess. Zie je niet dat hij mijn type is?’ zegt Angela nors. Ik probeer Angela maar gewoon te negeren en pak mijn agenda uit mijn rugzak om belangrijke data van dit jaar te noteren. Heel even merkte ik dat Angela weer gestopt was met het letten op die Lensie. Heerlijk die rust. Opeens begon Angela weer, maar dit keer over iets anders. ‘Zij vindt ook echt altijd weer wat om iets van te zeggen’ zat ik te denken. ‘Holy shit, Jess! Moet je die weirdo daar zien’ fluistert Angela giechelend en wijst naar een meisje dat schuin voor ons aan de linkerkant zat. Het meisje had korte lichtbruine krullen tot aan haar schouders. Daarnaast heeft zij vriendelijke, liefvallige blauwe ogen. Wat mij wel opviel aan haar kleding waren de vrolijke, felle kleuren die zij droeg. Zelfs haar rugzak zat bomvol felle kleuren. Stiekem bewonderde ik het wel. Maar helaas denkt Angela er heel anders over. ‘Die loopt straal voor gek, joh’ lacht Angela pestend. ‘Oh nee, ik kan toch niet zeggen dat ik het wel mooi vind? Straks verlies ik mijn enige vriendin op deze school’ dacht ik paniekerig. Zenuwachtig begin ik aan mijn mouw te friemelen. ‘Eh ja, inderdaad’ zeg ik maar stamelend. ‘Deze discobal moeten we een serieus lesje leren’ fluistert Angela spottend met een grijns. Opeens rinkelt er een bel in de klas.

‘Jongens, het is nu pauze. Ik vond het ontzettend fijn dat jullie er waren’ roept de leraar en zet de deur alvast open. ‘Hé hé, ik dacht even dat die stomme introductie les nooit zou eindigen’ lacht Angela op een klagende manier. Nadat Angela haar boeken ruw in haar tas heeft gepropt, staat ze op en loopt richting de uitgang van het klaslokaal. ‘Hey, wacht nou op mij!’ roep ik haar na. ‘Ja-ha, maar ik ga effe een broodje scoren in de kantine voordat het op is’ zegt Angela en verdween uit het lokaal richting de trappen. ‘Pff, laat ze me weer achter voor eten...’ mompel ik terwijl ik mijn stoel aanschuif en vervolgens naar de trappen loop. Gauw storm ik de trap af om naar de kantine te gaan en Angela op te zoeken. Ik wil echt niet als een zielige brugpieper alleen zijn tijdens de pauze. Onderweg naar de kantine, kom ik het meisje tegen die Angela uit zat te lachen. ‘Hoi’ groet ze en lacht vriendelijk naar me. In haar ene hand heeft ze een zak met koekjes en in de andere een boek met muzieknoten. ‘O hey! Lianne was de naam, toch?’ zeg ik met een lach. ‘Klopt. En jij was volgens mij... Jessica. Ja! Jessica was het’ zegt Lianne dan. Ik merk nu pas dat ze ook een felrode bril op heeft met ronde glazen. Super stijlvol. ‘Haha, dat klopt’ antwoord ik. ‘Fijn om kennis te maken. Wil je ook een koekje?’ vraagt Lianne en steekt mij één van haar koeken toe. ‘Ja, lekker! Dankje’ zeg ik en neem het koekje aan. Opeens zie ik Angela aan komen lopen achter Lianne. ‘Zo zo, nieuwe vriendjes aan het maken, zie ik?’ zegt ze bijna spottend. In haar handen heeft ze een blikje Red Bull en een broodje rookworst met klodders chilisaus.

Ugh, die opmerking toch ook... Lianne is superaardig, An moet echt kappen. Om eerlijk te zijn voelt het nogal vernederend om naast Angela te staan als ze iemand pest. Uiteindelijk besluit ik maar om te doen alsof Angela de vraag aan mij stelde. ‘Jazeker!’ antwoord ik lachend en kijk Lianne aan. Vervolgens draait Lianne zich om naar Angela. ‘Hoi, jij bent vast Angela, hé?’ vraagt Lianne vriendelijk en steekt haar hand uit om kennis te maken. Dan zie ik Angela raar kijken naar de uitgestoken arm en antwoordt: ‘Eh, ja. Maar ik was hier voor Jessica. Yo Jess, zullen we ergens naartoe gaan waar het wat leuker is?’ Dan grijpt Angela mij bij mijn arm en sleurt me mee uit de aula van Lianne vandaan. Ik zag die arme Lianne nog naar mij kijken met teleurgestelde ogen. Je wilt niet weten hoe mijn hart in duizend stukken brak vanwege de manier waarop Angela haar vernederde. ‘Wat heeft ze nou weer fout gedaan?’ dacht ik bij mezelf en liet me tegelijkertijd maar meesleuren door Angela. Ik kan helaas mijn mond ook niet opentrekken tegen An, want ik was gewoon te bang om haar als vriendin te verliezen. Vroeger werd ik ook enorm gepest. Alleen maar omdat ik merken nooit kon veroorloven en iedereen wel. Dat vonden de anderen maar raar, totdat Angela in mijn klas kwam en het voor mij opnam. Sindsdien ben ik haar eeuwig dankbaar. Maar de pijn in Lianne’s ogen... Ik kon er toch niet over zwijgen? Soms moet Angela haar grenzen kennen, dus ik rukte me los uit haar greep. ‘An, wat was dat nou? Waarom deed je zo tegen haar? Ze was zo aardig’ vraag ik verontwaardigd. Daarnaast keek ik Angela niet-begrijpend aan. Heel stiekem vreesde ik dat ze boos op me zou worden. Angela vouwde haar armen over elkaar en keek mij nors aan met scherpe ogen.

‘Schat, wij gaan niet om met dat soort nerd-erige, saaie brugkaboutertjes’ sist ze naar me, ‘of wil je graag voor paal lopen en weer het lachertje van de school worden? Zoals vroeger.’ Van binnen zuchtte ik diep. Hoe kan ze mijn gevoelige verleden zo tegen mij gebruiken? Het is zo oneerlijk en gemeen. Mijn mond was gelijk dichtgesnoerd. Direct voelde ik me weer gekleineerd. Mijn ziel brak van wat ze zojuist tegen mij gezegd heeft. Een brok ging door mijn keel.

‘N-nee’ stotter ik angstig. ‘Nou dan. Voortaan gewoon luisteren, ja?’ zegt Angela nors en gaat geïrriteerd op een bankje zitten van hout. Terwijl Angela en ik onze lunch aan het afronden waren, zie ik dat Lianne het schoolerf oploopt vanuit het gebouw. Weeral heeft ze het boek vast in haar armen met de muzieknoten. ‘Zou ze viool of iets dergelijks spelen?’ vroeg ik mezelf af in mijn gedachten. Dan ploft Lianne neer op een ijzeren bankje dat netjes om een grote boom, in het midden van het schoolplein geconstrueerd is. Als Angela het maar niet opmerkt. Straks begint ze weer...

‘Oeh, kijk eens daar, Jess! Ons aandacht zoekertje is weer gearriveerd’ lacht Angela spottend, terwijl haar blik diep gefixeerd is op Lianne. ‘Nee, kom op An. Niet weer, alsjeblieft’ dacht ik vrezend. Dan zie ik Angela tevergeefs op Lianne afstappen. Machteloos volg ik haar maar voor de zekerheid. Je weet het maar nooit met Angela. Ongemakkelijk slof ik achter haar aan.

‘Zo zo, kijk eens wie we daar hebben’ zegt Angela op een ruwe toon. Lianne kijkt op van haar boek en duwt haar bril omhoog. ‘O, hai!’ groet Lianne vrolijk. Die arme Lianne. Nu ik ook hier sta lijkt het wel alsof ik mee doe met dit rot gedrag van Angela.

‘Oehh, wat lees jij nou?’ roept Angela overdreven hard en rukt het boek uit de handen van Lianne. Ik zie hoe Lianne schrikt en kijk neer van de schaamte. ‘Hey, geef alsjeblieft terug!’ roept Lianne bijna met overslaande stem en probeert het boek terug te pakken, maar tevergeefs. Dan laat Angela het boek hard op de grond vallen. Het leek wel alsof ze het gewoon op de grond smeed. Daarna stampst ze er ruw op. Ik wou dat ik niet met Angela was meegekomen. Maar het was al te laat. Mijn hart wilde Lianne oprecht met hart en ziel helpen, maar ik was veel te bang om weer gepest te worden als Angela mij verlaat. ‘Hou nou op, dat boek is van de bieb, hoor!’ roept Lianne kwaad en probeert het boek van de grond te rapen. Maar dan plet Angela per ongeluk de hand van het meisje met haar enorm zware plateau zolen. Lianne krijgt het uit en trekt haar arm vliegensvlug terug. ‘Rotkind! Wat is er in hemelsnaam mis met jou?’ roept Lianne kwaad. Ik nam een stap terug van Angela. Straks word ik ook bestraft als één van de docenten ons zien. ‘Oepsie!’ lacht Angela hard en schel. Vervolgens schopt ze het boek onder het bankje met een harde trap. Een losgeraakte bladzijde dwarrelt op de stenen stoeptegels. ‘Ga weg, stom mens! Dit zal de mentor te horen krijgen’ gilt Lianne met betraande ogen en grist het boek van onder het bankje vandaan. Daarna beent Lianne met boze passen weg, terwijl ze het boek stevig tegen haar borstkas aandrukt. Diep van binnen voelde ik me zo enorm schuldig dat ik niks deed, maar ik zit ook wel een beetje onder de plak bij Angela. ‘Tss, dit was haar eerste les normaal worden’ zegt Angela trots en barst dan hard in lachen uit. Ongemakkelijk lach ik maar mee. Ik deed maar alsof natuurlijk.

Na school werden ik en Angela uit de klas gehaald tijdens onze laatste les, namelijk bij Engels. Dat kwam door een oproep van de mentor. Hij haalde ons zelfs op. Mijn hart begon steeds harder en harder te bonken van de spanning. Waarvoor moest ik nou naar de mentor?

En ook zo abrupt uit de les worden gehaald? Slik! Lianne heeft het vast verteld. Nu denkt ze dat ik meedoe.

Ik voel de ogen van de klas prikken in mijn rug en wordt er heel ongemakkelijk door. Het leek wel alsof we criminelen waren. We werden gebracht naar het kantoor van Ritsema. ‘We lullen onszelf hier wel uit en dan pakken we dat verdomde grietje’ sist Angela, terwijl we gezamenlijk Ritsema achternalopen die ons de weg wijs maakt naar zijn kantoor. Dan lopen we een gang door met allerlei verschillende docentenkamers. Vervolgens gaan we de balie langs en komen we terecht in een klein kamertje met donkerrood carpet en een bureautje met een HP-computer er bovenop. Aan tafel bevinden zich er twee donkere, houten stoelen. ‘Neem maar even plaats, dames’ zegt Ritsema dan en gaat achter zijn bureau zitten, nadat hij de deur van zijn kantoor heeft dicht gedaan. Met tegenzin zag ik Angela neerploffen op de stoel. Ook ik ga zitten, maar met diepe angst van wat er komen gaat.

Dan leunt Ritsema naar voren met een serieus gezicht en zegt: ‘Weten jullie al waarom jullie hier zijn?’ Ik kijk Angela vrezend aan voor de gevolgen. ‘Nope, snap ‘r geen zak van’ antwoordt Angela met een grafstem en bekijkt aandachtig haar lange, roodgelakte nagels.

En ik kon geen woord uitbrengen van de spanning. Het bleef een poosje stil...

‘Jullie zijn hier vanwege jullie pestgedrag van vandaag tegen Lianne’ zegt Ritsema en kijkt ons aan met een scherpe blik, ‘dit zal aan jullie ouders worden doorgegeven en besproken.’ Nee nee nee! Mijn moeder maakt me helemaal af. Die stomme Angela ook. Met dooie ogen kijkt Angela onze mentor aan. ‘Mogen we nu weg? Schooltijd is voorbij’ zegt ze dan met een zodanig stemmetje dat het duidelijk was hoe erg ze zich aan het gesprek irriteerde. De leraar kijkt Angela streng aan. ‘Dit is jullie eerste, officiële waarschuwing. Dat vind ik wel erg jammer op jullie eerste dag op de middelbare’ vervolgt Ritsema.

Even later staan ik en Angela buiten. Het nieuws van de mentor heeft mij nog steeds in zijn greep. ‘An, ik krijg echt dik op m’n kop door mijn moeder’ vertel ik paniekerig tegen haar. Helaas kon ik aan haar blik zien dat het haar vrij weinig boeide. ‘Hm.. de mijne boeit het geen moer wat ik wel en niet doe. Dus ja, boeie...’ zegt Angela met een harteloze stem. Het maakt haar ook echt geen zak uit wat er met mij gebeurt, terwijl dat pestgedoe allemaal haar schuld is. Dat haat ik echt van An. Ze is er niet eens voor me. Pfff... Ik was ontzettend teleurgesteld in Angela. ‘Serieus, An? Is dat wat je te zeggen hebt?’ roep ik verontwaardigd uit.

‘Dat schijterige kind moet het gewoon leren’ antwoordt Angela dan en steekt een sigaret op. ‘Vet walgelijk’ dacht ik, terwijl ik naar de dampende lucht kijk.

‘An, we hebben wel één van de drie officiële waarschuwingen, hé? Ik wil graag mijn diploma nog behalen, hoor’ zeg ik nors en probeer tot haar door te dringen. Het lijkt wel alsof ze de ernst van de situatie niet in kon zien. ‘Ja ja, komt wel goed. Het is er maar één. Overdrijf niet zo, meid’ zegt ze dan en neemt geïrriteerd opnieuw een trekje van de sigaret.

2 De val

Nadat ik kwaad afscheid heb genomen van Angela, pak ik mijn fiets uit de fietsenstalling en fiets naar huis. De stress die me thuis te wachten stond spookte maar steeds door mijn hoofd. Om half zes kwam ik aan. Geïrriteerd gooi ik mijn fiets tegen de schuur aan en sleutel de voordeur open. Ik graai snel in mijn jaszak om mijn smartphone te pakken, omdat ik een Whatsapp melding hoorde. ‘Ach, laat maar. Ik lees het wel op mijn kamer’ mompel ik tegen mezelf en ga naar binnen. ‘Ben thuis!’ roep ik luid en hang mijn jas op de kapstok op. ‘Jessica lieverd, ben jij dat?’ hoor ik terug vanuit de keuken. ‘Ja mam. Ik ga naar mijn kamer’ roep ik terug en storm de trap op naar mijn kamer. Ik had absoluut geen zin om te praten over Lianne en Angela met mijn moeder. Die weet het vast ook al. Gauw trek ik mijn comfortabele kleding aan en duik in mijn knusse bed. Dan pak ik mijn smartphone erbij. ‘Ja hoor, van niemand anders dan... pff Angela’ dacht ik boos. ‘YO JESS, SORRY VAN VANDAAG DAT JE DIE WAARSCHUWING OOK MOEST KRIJGEN. XX AN <3’ las ik luid op. ‘Jaja, m’n reet. Haar excuses kun je nooit serieus nemen’ dacht ik wantrouwend. Bovendien heb ik totaal geen zin om met haar te praten, dus ik laat het appje op GEZIEN en leg mijn telefoon op mijn nachtkastje. Opeens hoor ik mijn deur opengaan. Dan zie ik mijn moeder in de deuropening staan. ‘Liefje, hoe was je eerste dag op school?’ vraagt ze en komt naast mij op bed zitten. ‘Goed’ lieg ik. Ik merk hoe mijn moeder steeds bezorgder naar mij kijkt. Het blijft een poos stil. ‘Jessica, ik heb wat dingen gehoord vanuit je nieuwe school’ zegt mijn moeder en kijkt mij doordringend aan.

‘Ach, wie houd ik nou voor de gek?’ dacht ik diep van binnen en zucht. Hoe kan ik dit ook geheim houden? Uiteindelijk heb ik besloten om alles eerlijk op te biechten. Ook dat het nooit mijn intentie was geweest om Lianne te pesten. Alhoewel ik niet eens meedeed.

‘Ach, schatje toch...’ zegt mijn moeder bezorgd en geeft me een dikke, troostende knuffel. Toch vond ik het ontzettend raar. Ik had echt verwacht dat ze me niet meer zou sparen. Maar ze is zo meelevend en begrijpend. ‘En nu ben ik boos op Angela’ vertel ik dan en kijk haar aan. ‘Tja, dat zou ik ook wel zijn in jouw plaats. Maar ik vermoed dat zij nooit liefde van haar ouders of één van hen heeft gekend. Daarom dat zij zich misschien zo gedraagt’ vertelt mijn moeder. ‘Ja, ik heb daar eerlijk gezegd nooit naar gevraagd of op gelet’ zeg ik dan terwijl ik een schuldgevoel krijg. ‘Help deze Angela om het juiste pad te volgen’ zegt mijn moeder met een knipoog. ‘Ik zal mijn best doen, want ik wil die lieve Lianne gewoon niet telkens het gevoel geven dat ik haar pest’ antwoord ik dan. ‘Nee, dat snap ik. Je kunt het wel’ zegt ze met een rustgevende stem. Ik voelde me gelijk weer een stuk beter. Alsof er iets zwaars van mijn schouders afviel.

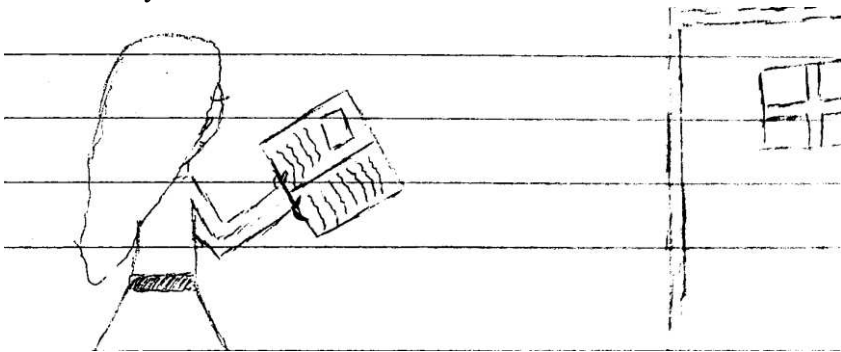
Na het avondeten ben ik begonnen met het inpakken van mijn boeken voor de eerste officiële lesdag op school. Het stomme kaften lukte me absoluut niet, maar gelukkig wist mijn moeder nog hoe dat moest. Daar heeft ze me dus mee geholpen en nu nog alles inpakken voor morgen. Vervolgens zet ik mijn wekker weer om zeven uur en ga slapen. Ik ben benieuwd wat morgen zal brengen...

De volgende vroege ochtend loop ik kletsnat van de regen het schoolgebouw in. Ik wist niet waar het vandaan kwam, maar ik vond het best spannend om Angela weer te zien. Daarnaast had ik ook nog gemixte gevoelens. Ik had geen idee meer of ik nou kwaad op haar ben of ik haar juist wil helpen. Dan hoor ik de zachte stem van mijn moeder in mijn hoofd met het zinnetje: “HELP DEZE ANGELA OM HET JUISTE PAD TE VOLGEN.” Oké, de boodschap is helder. Vlug ga ik even de toiletten in om mezelf af te drogen van de regen. Ik grabbel in mijn rugzak op zoek naar een pakje tissues. Ja! Ik voelde ze helemaal onderaan. Daarna begon ik met het afdrogen van mijn gezicht. Ik wierp snel een blik op de klok dat boven de deur hing. Nog zo’n tien minuutjes, ruim op tijd. Plotseling zwaait de deur van het wc-hokje achter mij open. Ik schrok me een hoedje en draaide me om. Vervolgens zie ik Lianne eruit komen. Mijn mond viel open van verbazing en mijn hart bonkte van de schrik. ‘O nee, wat moet ik nu doen?’ dacht ik paniekerig. Lianne keek me recht in de ogen aan. Maar ze keek al snel weer weg. Alsof ze zich schaamde om bij iemand te zijn die ze bij de mentor had gemeld. ‘Wacht eens even.. waarom ben ik nou bang? Ik pest haar niet en wil haar best helpen’ dacht ik in een opwelling. Ik besloot om haar te laten zien dat ik niet boos op haar ben en zeg zachtjes: ‘O, hey.’ Lianne keek me aan alsof ze dacht dat ik haar zou vermoorden. ‘Oh, hoi Jessica’ antwoordt ze. In haar stem kon ik toch de angst horen die ze had. Laat ik maar gewoon *straight-to-the-point* zijn om haar wat meer op haar gemak te laten voelen. ‘Sorry van gister. Ik ben trouwens niet boos hoor dat je mij ook gemeld hebt bij de mentor’ zeg ik dan. Lianne kijkt verbaasd op.

‘Maar haat je me dan niet? En je vriendin, die Angela?’ vraagt ze niet-begrijpend. Ik zucht. ‘Tuurlijk haat ik je niet en ik uhm... ik zit best wel onder de plak bij Angela’ antwoord ik dan. Ik schaamde me wel een beetje om dat laatste aan Lianne te vertellen. Ik wou het liever niet, maar anders zal ze er niks van snappen waarom ik aardig tegen haar ben en mijn vriendin niet. ‘Maar dan zeg je de vriendschap toch gewoon op?’ stelt Lianne voor terwijl ze me niet-begrijpend aankijkt. Voor haar lijkt de oplossing zo gemakkelijk, maar dat is het niet. ‘Het is helaas niet zo simpel. Daarnaast is het ook wel ingewikkeld en een lang verhaal dat teruggaat in mijn verleden’ antwoord ik zuchtend. ‘Oh...’ zegt Lianne na een poos met een teleurgesteld stemmetje. Daarna bood ik nog even mijn excuses aan en zei dat ik er weer vandoor moest. Maar het was ook geen leugen om weg te komen uit dat gesprek. Ik had ook werkelijk maar drie minuten om op tijd in de klas te zijn. Dus ik rende zo snel als ik kon de trappen op met gestamp van de vermoeidheid.

Hijgend kwam ik het lokaal binnen. De klas zat al helemaal vol. Gelukkig zag ik nog een leeg plekje achteraan bij het raam. Gauw nam ik plaats. Wat mij wel opviel was dat Angela nergens te bekennen was. Is ze misschien te laat? Of ziek? Ik keek snel voor de zekerheid op Whatsapp, maar geen bericht van Angela. ‘Hmm, wel erg merkwaardig. Normaal gesproken laat ze mij altijd weten waar ze is’ dacht ik bezorgd. ‘Hé, welke les is dit?’ vraag ik snel aan een klasgenoot dat tegenover mij zat. Het meisje draait zich naar mij om. ‘Hai Jessica, dit is biologie’ antwoordt ze met een stralende lach.

Dan draait ze zich weer om. ‘Ah dankje!’ roep ik haar na en rits mijn rugzak open om mijn boeken eruit te vissen. Vervolgens loopt de juf naar de deur en doet hem dicht. Dan gaat ze voor het bord staan. ‘Goedemorgen, klas! Welkom bij het vak Biologie. Mijn naam is mevrouw Eline. Jullie mogen jullie boeken op tafel leggen en doorbladeren naar pagina zes. We beginnen bij het hoofdstuk *Anatomie*’ vertelt de juf en pakt haar eigen boek erbij.

Plotseling vliegt de deur open. Ik zie Lianne naar binnen komen. Hoezo is zij te laat? Ze was nog veel eerder op school dan mij. ‘Goeiemorgen dame, je bent laat’ zegt de juf streng en plant haar handen in haar zij. Ik zie dat Lianne oncomfortabel wordt en aan het knalgele franje van haar mouw friemelt.

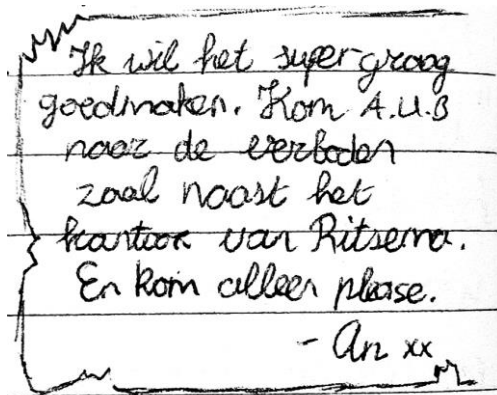
‘Ja mevrouw, dat klopt. Sorry’ zegt Lianne verlegen. ‘Goed dan, ik zie het dit keer door de vingers omdat dit je eerste lesdag is. Ga vlug zitten. Er is nog een plekje vrij naast Jessica’ zegt juf Eline en wijst naar het lege tafeltje rechts van mij. ‘O nee, hé. Dit is echt zo awkward’ dacht ik en kijk expres uit het raam, terwijl Lianne aan komt lopen.

Het blijft vijf minuten stil en een ieder hield zich bezig met haar eigen ding, terwijl de juf haar les voort zette. Ik begon toch wel nieuwsgierig te worden waarom Lianne zo laat aankwam. ‘Psst Lianne! Hoezo was je laat? Je was nog eerder hier dan mij’ fluister ik. ‘Oh, ik had even iets dat me ophield’ antwoordt Lianne stamelend. Aan dat antwoord zat er een luchtje. Ik had sterk het vermoeden dat er meer speelde. Zij is namelijk helemaal geen laatkomer. Ik zie aan het gezicht van Lianne dat ze gestrest is over iets. ‘Hé, wat is er? Je ziet er wat gespannen uit’ zeg ik dan maar en kijk haar aan. Dan slaakt Lianne een diepe zucht. ‘Ik kwam je vriendin tegen en uhm..’ stottert ze. Oh jee, ik zag dat haar ogen zich opvulden met dikke tranen. Nu was ik wel erg bezorgd. En had ze het zojuist over... Angela? Die heb ik vanmorgen nergens gezien. ‘Was Angela ook op school? Wat heeft ze gedaan?’ vraag ik dan met een gespannen stem. Lianne knikt en antwoordt: ‘Ze heeft mijn vest van mijn lijf gerukt en in de wc gespoeld. Die was handgemaakt van mijn moeder.’ Terwijl ze het uitlegt, snikte ze ook een beetje. Ik kon mijn oren niet geloven van wat ik heb gehoord. Wat bezielt Angela om dit te doen? Ik werd alleen al woest aan de gedachte aan wat ze Lianne aan heeft gedaan. Mijn eigen vader heb ik nooit leren kennen, omdat hij gestorven is aan een auto ongeluk. Mijn moeder bewaart zijn kleding nog vaak. Die koester ik dan ook echt en stel dat iemand dat bij zo’n kledingstuk doet. Nou, dat maakt me razend. Nee.. dit kan echt niet meer. Ik zal de dag maar doorbrengen met Lianne. Ik wil haar gewoon niet alleen laten na wat zij heeft meegemaakt. Nu nog hopen dat Angela het niet ziet.

Want die zal dit absoluut niet fijn vinden. Snel graai ik naar tissues in mijn rugzak om aan Lianne te kunnen geven. ‘Dankje’ zegt ze en veegt de tranen weg onder haar rood behuilde ogen. ‘Geen dank’ antwoord ik. ‘Weet je, je vriendin mag ik echt totaal niet. Maar jou wel, Jessica. Jij bent anders en veel aardiger dan dat rot mens’ zegt Lianne nadat haar wangen weer opgedroogd zijn van de tranen. Om eerlijk te zijn toverde dat wel een bescheiden glimlachje op mijn gezicht. ‘Dus jouw moeder creëert al jouw kleurrijke kledingstukken?’ vraag ik dan om het niet meer over Angela te hebben. ‘Klopt, ze ontwerpt ze zelf ook’ voegt Lianne toe. ‘Wauw, dat vind ik echt superknap van je moeder. En die felle kleuren vind ik enig’ zeg ik dan. Ik merk dat Lianne weer vrolijk wordt. ‘Dankje. Ik vind het zelf ook behoorlijk gaaf’ zegt Lianne. Uiteindelijk brak de pauze aan. Lianne en ik zijn van plan om wat lekkers te halen bij de kantine. Ik hoop echt dat Angela ons niet samen ziet, anders verlaat ze me als vriendin en dan word ik ook gepest. We stormen de trappen omlaag in de hal en maken een omweg naar de kantine in de hoop dat Angela ons niet snapt. ‘Wat ga jij halen, Jess?’ vraagt Lianne dan. Heel even dacht ik na. ‘Hm, ik denk een broodje braadworst. Jij?’ roep ik uit over alle drukte heen. ‘Ik neem wel wat jij neemt’ lacht Lianne. Als we onze lunch in handen hebben, lopen we samen naar een tafeltje in de aula. Het barstte er van de kinderen en de herrie was oorverdovend. We moesten zowat schreeuwend praten om elkaar te kunnen verstaan. Opeens sloeg mijn hart een slag over. Mijn ergste angst wat ik zo vreesde kwam uit.

Ik zie Angela naar ons toelopen. Ze heeft dikke, zwarte eyeliner op met grote nepwimpers. Daarnaast droeg ze leren kleding met weer van die schoenen met enorm zware plateau zolen. Ik probeerde het kleine tekstje op de schoen te lezen. Belencia...Balenci...Balenciaga? Nooit van gehoord. Pff, wat een rare merken allemaal. Ik snap niet wat iedereen heeft met stomme namen op al je kleding. Ik zal het echt nooit begrijpen. Ik was zo bang dat Angela weer wat zou flikken met Lianne. 'Heuuy, Jessica'tjuuuh! Hoe gaat ie, girl?' roept Angela uitgelaten. Voordat ik 'goed' kon antwoorden, zie ik dan ineens een jongen aan komen lopen. Hij komt naast Angela staan en geeft zijn sigaret aan haar. 'Thanks babe' zegt Angela en neemt een trekje van de sigaret. Gadverdamme, zeg. Maar als ik goed kijk zie ik dat Lensie de jongen is. En hoezo noemen ze elkaar nou weer *babe*? Daarnaast zie ik Lianne met een vieze blik kijken naar de sigaret. 'Hebben jullie iets met elkaar?' vraag ik dan verbaasd. 'Duhh, check onze matching tattoos dan!' roept Angela trots en laat de tattoo op haar heup zien. Het blijkt een rood hartje te zijn met een pijl erdoorheen. Ook Lensie laat hetzelfde zien. 'Jeetje An, deed het niet zeer?' vraag ik met een pijnlijk gezicht. 'Pff, alleen suffe watjes zijn bang voor pijn' lacht Angela op een gemene toon. Helaas voelde ik me wel aangesproken. Dus ik probeerde het onderwerp te veranderen. 'Waar was je eigenlijk het eerste lesuur?' zeg ik met een vragende blik. 'M'n tattoo laten doen met m'n schatje' antwoordt Angela stoer en neemt weer een trekje van de sigaret. 'Oh.. en biologie dan?' vraag ik. 'Meid, ik heb geen behoefte aan die saaie biologie.'

Dat is voor duffe nerds' zegt Angela nors, kijkend naar Lianne. 'Oh' mompel ik. 'Trouwens ik ga maar weer eens. Ciaooo, mop!' zegt Angela en legt een klein briefje neer voor Lianne's neus. Dan loopt ze hand in hand weg met Lensie. 'Wat is dit?' vraagt Lianne en draait het briefje om. 'Geen idee, wat staat erin?' antwoord ik nieuwsgierig. 'Er staat dat ze het goed wil maken met mij' antwoordt Lianne. 'Wacht, wat? Serieus?' roep ik stom verbaasd uit.

Ik wil het super-goed
goedmaken. Kom A.U.B
naar de verboden
zaal naast het
kantoor van Ritserra.
En kom alleen please.
- An xx

Ik kon mijn oren niet geloven. Geen wonder dat Angela niks stoms gezegd of gedaan heeft. 'Jess, ik wil niet negatief zijn om meer ruzie te krijgen met Angela, maar ik geloof hier niets van' zegt Lianne ongeloofwaardig. 'Je zag toch dat ze je zo net met rust liet? Dat is een goed teken, toch?' zeg ik overtuigend met een brede glimlach. Ik zie Lianne moeilijk kijken. 'Ja sorry, Jess. Ik ben haar gemene streken echt zat. Bovendien kan ik nog zo'n situatie echt niet meer aan' vertelt Lianne verdrietig. Dan staat ze op en loopt droevig weg. 'Wat jammer nou.. straks wil Angela het écht goedmaken' zat ik steeds te denken. Dan zucht ik diep. Ach ja, het is Lianne's keus. Ik zie het briefje nog op tafel liggen. Dan pak ik het op en lees hem. 'De verboden zaal?' mompel ik met een groot vraagteken. Dit ziet er absoluut niet uit als een pest brief. Wil ze het echt goed maken? Er staat zelfs A.U.B. Dat klinkt toch niet gemeen?

Ik vind echt dat Lianne deze kans niet kon laten schieten. Maar aan de andere kant begreep ik haar angst wel. Na de pauze loop ik buiten adem het klaslokaal in voor natuurkunde. Gelukkig was het lokaal nog leeg. De rest komt vast straks. ‘Goedemiddag!’ zeg ik gauw en ga zitten bij een tafel dat tegen de muur aan staat. ‘Goed dat je er al bent’ zegt de leraar met een lach en legt een berg papieren neer op zijn bureau. Even later stormen de rest van de leerlingen de klas binnen. Het werd meteen weer rumoerig door het gelach en het geklets. Dan zie ik Angela het lokaal inlopen en komt vervolgens naast mij zitten. Slik! Dan kijkt ze me aan. ‘Heeft ze nog wat tegen je gezegd?’ vraagt ze. Ik schud mijn hoofd en antwoordt: ‘Eh.. nee, helaas niet echt. Ze zei dat ze niet komt of nou ja.. Lianne twijfelt gewoon heel erg.’ Dan kijkt Angela me raar aan. ‘Twijfelt? Ik wil het toch goedmaken?’ roept Angela nors. Is dit hoe zij het wil goedmaken? Die geïrriteerdheid zegt genoeg. Angela zucht. ‘Sorry Jess, ik realiseer me nu pas hoe ik Lianne’s vertrouwen geschaad heb. Ze gelooft me gewoon niet en ik heb écht spijt’ vertelt ze overtuigend. Daarnaast kijkt ze me aan met puppy oogjes. Ze heeft blijkbaar tóch wel spijt. ‘Dus je wil het serieus bijleggen met haar?’ vraag ik net iets te uitgelaten. Wat zou ik het fijn vinden om weer bevriend te mogen zijn met Lianne en dat alles weer gewoon normaal wordt, zoals het hoort op een school als deze. ‘Ja, natuurlijk! Ik wil echt niets anders’ zegt Angela dan. Opeens verandert mijn stemming. Ik word weer helemaal vrolijk. Mijn gevoel vertelde mij dat ze het meende. In mijn gedachten begon ik me al voor te stellen hoe we gezellig met z’n drietjes samen met elkaar omgingen.

Zonder enige problemen, ruzies of haat. Ik kon helemaal wegzakken in deze droom van vreugde. ‘Wauw, An! Niet te geloven. Dit is echt fantastisch!’ roep ik blij, ‘maar hoe ga je Lianne dan overtuigen om mee te komen?’

‘En daarom heb ik jou nodig, Jessica. Ik wil dat je iets kleins voor me doet’ zegt Angela geheimzinnig. ‘Wat dan?’ vraag ik uit nieuwsgierigheid en kijk haar hoopvol aan. Met volle aandacht luister ik naar haar. ‘Ik wil dat je Lianne in de tweede pauze naar de verboden zaal meeneemt’ antwoordt Angela met een serieuze blik. ‘Waar is die verboden zaal eigenlijk? Hoe ziet het eruit?’ vraag ik snel voor de zekerheid. ‘Dat stond toch in de brief? Bij het kantoor van Ritsema. De deuren zijn gemaakt van cederhout. Je zult vast wel een bord tegenkomen met een waarschuwing erop, maar let daar maar niet op. Het is gewoon onzin’ vertelt Angela. Dan trek ik een nadenkend gezicht en zeg: ‘Maar is die zaal niet verboden voor een reden? We mogen er vast niet komen, hoor.’ Angela werpt een verveelde blik naar me toe. ‘Jeetje mens, er komt letterlijk niemand daar. Doe gewoon wat ik zeg’ zegt Angela en leunt achterover op haar stoel. ‘Ja, dat ga ik ook proberen, maar wat als Ritsema ons pakt? Ik wil echt geen straf krijgen, An’ zeg ik met een bezorgd gezicht. ‘Pff, doe niet zo suf man. Niemand betrappt ons en niemand wordt bestraft, ja?’ sist ze met draaiende ogen. Hmm. Angela doet wel wat goeds nu. Alleen kiest ze er wel een verkeerde plek voor uit. Het pesten moet eens ophouden. Ik wil gewoon dat deze zooi tot een halt komt. Dus ik besloot om in te stemmen met Angela’s idee, alhoewel ik niet echt akkoord ging met de plaats van het bijpraten. Maar het was voor iets goeds.

Tenminste wil An het goedmaken. Ik zou haar nooit kunnen overtuigen om dat te doen, al zou ik de vriendschap hebben verbroken. ‘Mevrouw van Veen! Vertel maar wat er zo belangrijk is om in mijn les te bespreken? Deel het maar met ons’ roept de leraar luid door de klas en kijkt me streng aan. Ik kreeg een kop als een biet en het zweet brak me uit. ‘Sorry meneer, het is niks’ stotter ik alsof mijn leven er vanaf hing. ‘Nou, dan mag jij vraag acht beantwoorden’ zegt de leraar en duikt in zijn antwoordenboek. ‘Oh, mag ik die alstublieft doen? Ik had er moeite mee’ roept een meisjesstem opeens. Huh? Wie zei dat? Vlug draai ik me om. Het was Lianne. Wat lief van haar om de aandacht weg te trekken van mij. De starende ogen die op mij gericht waren, voelde ik sterk verzwakken. Een golf van opluchting stroomde over me heen. Wat was ik Lianne enorm dankbaar...

Om half twee brak de tweede pauze aan. Ik was zo opgewonden dat het conflict tussen Lianne en Angela opgelost zou worden. Nu nog alleen Lianne overtuigen en haar naar Angela toe leiden. Terwijl ik met Angela de gang verder bewandel, duw ik mijn laatste boeken van natuurkunde in mijn rugzak. ‘Eerlijk is eerlijk, ik kom die oersaai natuurkunde les nooit meer in’ lacht Angela met een gezicht vol afschuw. ‘Je hebt de opdrachten die we als huiswerk hadden opgekregen niet eens geprobeerd’ lach ik en hijs mijn spijkerbroek omhoog. ‘Ja daag, was ik ook niet van plan. Alsof ik die nutteloze formules óóit ga gebruiken’ zegt Angela op sarcastische toon. ‘Dat weet je nog niet, hé?’ zeg ik dan lachend. ‘Pff, boeie. Ik ga alvast naar de verboden zaal.

Jij kunt Lianne er nu naartoe brengen. Ik wacht op jullie' zegt Angela en loopt weg terwijl ze een sigaret opsteekt. 'O ja, tijd om Lianne's vertrouwen te winnen' roep ik en ren haastig de aula in. Hier was Lianne nergens te bekennen. Opeens komt er een plek in me op waar Lianne vaak te vinden is. Ik ren snel het schoolgebouw uit en het drukke schoolplein op. Aha, daar zat ze dan. Zoals altijd onder de boom op het bankje. Uit vreugde ren ik naar haar toe en roep: 'Hey, Lianne!' Hijgend kwam ik daar aan. Vervolgens kijkt ze op van haar boek. 'Jessica? Wat doe jij hier? Krijg je geen problemen met je vriendin als ze je met mij ziet?' vraagt Lianne verbaasd. 'Niet meer, ik heb met Angela gesproken en ze wil het oprecht goedmaken met je' antwoord ik opgewekt, terwijl ik nog op adem kom. Lianne kijkt me verrast aan. 'Weet je het zeker?' vraagt ze dan en staart aarzelend naar de grijze stoeptegels. Ik knik hevig en zeg: 'Ja, écht waar! An zei het me zojuist en ik zag dat ze het meende. Dus nu heeft ze mij weer gestuurd om jou naar haar toe te brengen om het bij te leggen samen. Zelf wacht ze al op je in de verboden zaal.' Hoopvol kijk ik Lianne aan. Please, zeg ja. Zeg ja. Zeg ja. 'Luister, bij Angela heb ik echt twijfels. Ik vertrouw haar voor geen cent. Maar jou, Jessica, jou vertrouw ik wel. Dus ik zal het proberen' zegt Lianne voorzichtig. Een golf van blijdschap borrelt op in mijn lichaam. 'Oh my God, fantastisch! Je bent een topper' roep ik opgewekt. 'Maar waar is die zaal dan? Ik heb er nog nooit van gehoord' vraagt Lianne en legt haar boek terug in haar tas en ritst hem dicht. 'Volg mij maar' zeg ik en leid haar naar de zaal. Gauw stormen we de drukpratende kinderen langs.

Daarna lopen we een smal gangetje in langs wat kantoren. Ook Ritsema's kantoor kwam voorbij. Maar hier liepen we heel zachtjes langs, want de deur stond op een kier. Even verder liep de gang uiteindelijk dood. We stonden voor twee grote houten deuren. Hier moet het zijn. De lampen aan het plafond flikkerden telkens aan en uit. Het voelde wel eng aan allemaal. Koude, zachte windvlagen kwamen van onder de deuren vandaan. Het lijkt net een spookhuis. Aandachtig lees ik het bord op de houten deuren. 'Jess, weet je zeker dat dit een goed plan is?' vraagt Lianne rillend van angst. Om eerlijk te zijn zegt mijn gevoel nu dat er iets niet klopt. Maar de drang en de wil om dit dolgraag op te lossen tussen An en Lianne werd steeds groter. 'VERBODEN TOEGANG' stond er op het bord met rode letters. Slik! Met een zucht duw ik de loodzware deuren open. Ze gingen met een luid kierend geluid open. Toen we binnenkwamen was het er pikdonker.

'Oké, dit is absoluut foute boel' dacht ik en taste in het duister. 'Angela! Waar zit je? We zijn er!' roep ik luid. De zaal bleek enorm groot te zijn, want mijn stem galmde erin toen ik het riep. Plotseling horen we iets van glas vallen op de betegelde vloeren. Zelfs het gerinkel van de scherven lieten een zachte echo achter.

'Hierzo!' hoor ik Angela's stem roepen. Maar haar stem bleek niet dichtbij. Toch probeer ik in de richting van het geluid te lopen.

‘An, doe de lichten nou aan! Ik zie niks. En Lianne is er om het uit te praten’ roep ik hard. Wat is die verdomde Angela van plan? ‘Hiero!’ hoor ik Lensie roepen. Lensie? Wat doet hij nou weer hier? Ik wist nauwelijks welke kant ik nu opliep. ‘Jess, mogen we nu alsjeblieft weg?’ vraagt Lianne van de angst. Ik kon voelen hoe bang ze was, want ze greep me stevig vast in mijn arm. ‘Au, je doet me pijn door zo te knijpen, Lianne’ zeg ik dan. ‘Hou op jullie! Dit is niet leuk’ roept Lianne met overslaande stem. Dit was gewoon weer een rotstreek van Angela. Dat kind is echt óngelofelijk. Opeens knalt de deur achter ons dicht met een luide klap. Ik en Lianne gillen het uit van de schrik. Zonder dat we het merken hielden we elkaar vast in een knuffelhouding. Dan horen we geproest en gegiechel vanachter een torenhoge kast vandaan komen. ‘Angela, verdomme! Doe dat licht nú aan!’ schreeuw ik woest. Met mijn vingers glijd ik langs de muren, op zoek naar een lichtschaakelaar. Als een gillende keukenmeid trek ik vliegensvlug met hand terug. Ik zat in een spinnenweb. Daarnaast hoorde ik Lianne angstig snikken. Plotseling komt er uit het niets een winkelwagen op ons af met volle vaart. Oorverdovend schreeuwden we het uit en probeerden de winkelwagen snel te ontwijken. Het gevolg ervan was dat we beiden ons evenwicht verloren en tegen een enorme kast aan vielen. Langzaam begint de kast om te kantelen. Dat was te horen aan het luide gekraak. De kast kwam ten val met een daverende klap. Daarnaast hoorde ik allerlei verschillende glazen en potten met gerinkel de grond raken. Lianne gilte het hardst. Samen vielen we achterover op de grond met de kast onder onze ruggen.